

Cuộc Đời Có Bao lâu Mà Hững Hờ...

Phan Minh Lệ

Trời đã vào Thu. Nắng không còn rực lửa như mùa Hạ. Buổi sáng tôi dạo bước trên con đường biển thấy màu trời xanh nhưng đã pha sắc xám. Vương trên các cây dương những mảng nắng thật mỏng, lung linh trong gió. Tôi hít thở không khí còn khá sạch của đất trời và nhìn ngắm không gian rộng lớn của biển khơi. Thông dong không vội vàng. Cuộc sống vẫn diễn ra

quanh ta và có cần ta vội không.... ?

Bài " Mưa Hồng " của Trịnh Công Sơn thoáng văng trên phố biển từ quán cà phê sinh viên. Bản tình ca một thời làm sinh viên học sinh chúng tôi mê say, đặc biệt khi nhìn ngắm anh phi công Sĩ Phú đứng ở phi trường cất giọng ấm áp như ru, đưa ta về một khung trời đầy ắp kỷ niệm.

Nếu ta đã từng ngắm những cơn mưa bất chợt khi nắng vẫn chưa tắt, ta sẽ thấy ráng hồng của mây, màu vàng nhạt của nắng soi vào màn mưa một màu hồng huyền ảo, mỏng manh, tuyệt đẹp. Bài hát với âm điệu nhẹ nhàng, sâu lắng - một chút buồn len lỏi, một niềm vui âm thầm, một tình cảm thoáng qua nhưng cũng đủ để vương vấn.... Ngoài hiên mưa vẫn rơi, nắng vẫn lên, lá vẫn xanh, phượng vẫn thắm. Tất cả vẫn theo vũ trụ xoay vần.

Nhạc Trịnh đi vào lòng người, nhen những tình cảm rất Đời, xen lẫn Mơ và Thực với những suy nghĩ rất Thiên. Cho nên " Mưa Hồng" đã có câu kết rất ý nghĩa đối với những ai muốn hiến tặng cho nhân loại những điều tốt đẹp khi ta ghé chân ở quán trọ trần gian trong khoảng thời gian hữu hạn này như Peter Marshall đã nói "*Thước đo của cuộc đời không phải là thời gian, mà là sự cống hiến* ." Tuy nhiên ngày nay dưới những bức ảnh mang màu tươi mát của giới trẻ, trong những cuộc chơi thâu đêm tại các vũ trường, sòng bạc ,say sưa uống những giọt rượu đắt giá tại các quán bar, phóng xe điên cuồng trên các đường phố, tất cả lấy câu kết của nhạc Trịnh trong bài Mưa Hồng để làm kim chỉ nam cho lối sống buông thả của chính mình. "*Cuộc đời đó có bao lâu mà hững hờ*."

Tôi thoáng thấy ảnh hưởng của nữ văn sĩ Francois Sagan trong tác phẩm " Bonjour Tristesse " đối với những người cùng muốn sống vội như bà. Là một tác giả nữ người Pháp theo chủ nghĩa hiện sinh như Jean- Paul Sartre, Simon de Beauvoir. Bà có tính ưa nổi loạn, sống đam mê, yêu và phiêu lưu hết mình. Bà đã thể hiện nét cuồng loạn đó trong các tác phẩm văn chương bà viết khi còn rất trẻ. Lúc buồn chán thất vọng, các nhân vật của bà thường biểu hiện sự phản kháng bằng những cuộc tình chớp nhoáng. Họ không chấp nhận cuộc sống thanh bình, mục thước cho đến khi các khoái lạc nhất thời qua đi thì trong tận cùng sâu thẳm của trái tim cũng vương vấn nhiều nỗi buồn, đọng lại trên mắt nhiều giọt lệ.

Cùng một câu hát nhưng góc nhìn khác nhau, ta sẽ có những tư duy khác nhau và nếu chỉ muốn biểu hiện tự ngã của mình trong khoảng thời gian chật hẹp của cuộc đời, thì sẽ phát sinh tư tưởng sống vội:

*Vội đến, vội đi, vội nhạt nhòa
Vội vàng sum họp, vội chia xa
Vội ăn, vội nói rồi vội thờ
Vội hưởng thụ mau để vội già*

Yếu đuối và nghèo nàn trong suy nghĩ, nhiều người tự bằng lòng co rút trong bản ngã nhỏ hẹp, trở nên ích kỷ, thiếu tình thương, xem thường đạo đức, đầu hàng với chủ nghĩa thực dụng do đó những đức tính cao đẹp lần lần bị phá sản và chỉ còn lại những ác tính thấp hèn.

Chúng ta "*hãy sống cứ như thể hôm nay là ngày cuối cùng* " theo kiểu sống không chờ đợi nhưng không nóng vội. Biết tận dụng mọi cơ hội để sống chân thành và yêu thương hết mực. Biết cho đi là sẽ nhận được hạnh phúc. Biết bao dung sẽ được tâm an tịnh. Thời gian quá đổi chật hẹp thì tại sao lòng người không rộng lớn, sao không chọn lấy một con đường sống đẹp, tu dưỡng bản thân, chuyển đổi tham lam, bạo tàn thành yêu thương, giúp đỡ (Bi), biến si mê, lằm lằm thành giác ngộ, sáng suốt (Trí), hèn nhát, thụ động thành tinh tấn, quả cảm (Dũng).

Nha Trang đang vào Thu. Nắng đã nhuộm màu vàng nhạt. Tôi ngồi nghe biển hát trên bờ cát, nhẹ như ru. Những chú hải âu bay lượn lờ chào một ngày thu mới. Núi Vũng Chải và cũng đủ bao dung để cho những cơn sóng hiền hòa hay cuồng nộ trào dâng lên vách mà không đổ sụp, chỉ có chút hao mòn theo năm tháng. Tôi đang đứng ở một vị trí và thấy được bầu trời, biển khơi giao nhau tuyệt đẹp.

Đời sống đầy biến động, lòng người cũng thường chao nghiêng như cánh diều trên không. Cái nhận biết của một người tỉnh thức là sau cơn mưa trời lại trong veo. Vạn vật sẽ khoác lên mình một chiếc áo mới mà tùy theo góc nhìn và thời điểm để ta thấy vui hay buồn, đẹp hay xấu. Chúng ta đã có duyên lướt qua cõi tạm trần gian thì dù sống với tâm an bình hay nổi loạn cũng hãy nhớ rằng tất cả chúng ta đều là những nốt nhạc dù thăng hay giáng, hay chỉ là một khoảng lặng trong một bản giao hưởng nhưng đã góp phần tấu lên những âm điệu du dương làm cuộc sống trở nên thi vị và đầy màu sắc.

Tuy nhiên đừng sống vội một cách tiêu cực mà hãy góp thêm một bàn tay ấm áp, một cái nhìn bao dung, một tâm hồn trong sáng, một tình yêu thương nồng nhiệt cùng giúp nhau vượt qua những giông tố , biến động trong đời người. Hãy đón nhận mọi thứ đến rồi đi với tâm thế thật thoải mái và tích cực vì "*cuộc đời đó có bao lâu mà hững hờ.*"

Phan Minh Lệ